

Архіваріус
Ольга Гой

Коли приїздиш «у нікуди» і намагаєшся самотужки вижити в столиці, маєш бажання працювати за фахом і покликанням і розумієш, що нема гідної оплати праці за твій труд, відчуваєш себе не людиною, а вовком-перевертнем, сумним, самотнім і нещасним. І лише магія кохання надає крила та допомагає за будь-яких обставин залишатися людиною.

Ольга Гой

Архіваріус

Був звичайний робочий день. У дверях охоронець пив каву та коптив цигаркою. Наш маленький відділ шурхотів офісними паперами, на столах гуділи комп'ютери, а за вікном свистіла сигналізація припаркованого поруч авто, безхвості бродячі пси нишпорили у пошуках їжі, зачинене будівництво навіювало повну відлюдькуватість та нудьгу. Премії знову не дали. Хотілося вити на місяць, але й його не було. З-під застібнутої сорочки сторчав шмат шерсті, у перекошеній щелепі прорізувалися ікла (Пекельний біль!), кігті вчепилися в лаковану поверхню обліпленого папками столу. Не було опалення, від роботи обігрівачів час від часу вимикалася електроенергія. Тягнуло болотною сирістю: судячи з усього, під лінолеумом завівся грибок, або пліснява, і якимось мерзотним запахом пройнялося приміщення.

Відчинилися двері та увійшов відвідувач. Я кинув на нього байдужий скляний погляд і сухо сказав: «Сідайте». Чоловік плюхнувся в м'яке офісне крісло, і голими пальцями почав протирати запотілі лінзи окулярів. На вигляд йому було років сорок. Високе чоло з залисинами та сутула спина видавали або професора-інтелектуала, або (що більш імовірно!) інтелігента, нездатного до фізичної праці. Відвідувач відкашлявся та промовив:

— Ігнат'єв Олег Іванович, — безглузда посмішка та прижмурений погляд із-під окулярів, брудна краватка та затерті рукава куртки... Я не знаю, що краще викликає блювоту!

— Яка мета вашого приходу в архів? — Запитав я, відсуваючи убік недопиту чашку чаю.

— Мій пра-пра-дідусь жив у цій місцевості на початку XIX століття, — Олег Іванович стер піт з розчервонілого обличчя, — хотілося би провести генеалогічне дослідження.

Минуле? Воно лежить отам, у пильному, скриплячому, крихкому від старості (або від відсутності умілого слюсаря), ящику.

– Нумо, підемо до каталогу, – промовив я. Ми йшли холодним сірим коридором. За нами гнався протяг. Попереду маячили єдині відчинені двері, – нам сюди!

Каталог нагадував звичайний шкільний клас: такі ж книжкові шафи та парти. Втім, це більше змахувало на бібліотеку: ящики, карточки, стенди... Так було на початку XX століття, так є зараз, і здається, буде завжди. Навіть, якщо на кожному парту (вибачте, стіл!) поставити ретро-комп'ютер (а-ля «совдепівський» телевизор за розміром). Навіть, якщо розщедритися на ті, з рідкокристалічними дисплеями. Навіть, якщо не буде цих рудих картонних карточок, завжди переплутаних, що випинаються з ящиків. Навіть, якщо для того, щоб знайти відповідь на будь-яке питання, достатньо стане натиснути заповітну клавішу власного персонального комп'ютера. Навіть, якщо не буде мене, принаймні, тут, – о шукач, сумніваюся, що ти наблизитися до істини. Сам час зажував її сторінки і не підпустить тебе до неї. Не тому, що ти нікчемний. І не тому, що він (час) поганий. Просто вона (істина!) не така вже проста, а завжди норовить вислизнути, гаркнувши у вуха, що вона десь поруч. От і зараз...

Олег Іванович знайшов у списку платників податків, які жили в цій місцевості, аж сімох повних тезок його пра-пра-дідуся. Як дізнатися, котрий із списку його предок – куркуль, нам не відомо. Стверджувати, що вони можуть бути родичами, або спростувати це, ми з точністю не можемо. А тому Олегові Івановичу доведеться замовляти документи, пов'язані з усіма тезками пра-пра-дідуся і перевірити, чи міститься там інформація про його родича. Втім, обирати користувачеві архіву, чи оплачувати замовлення документів, можливо непов'язаних з його родоводом, брати до рук вкриті пилом жовті аркуші паперу, місцями поідені невідомими комахами чи гризунами, вдивлятися в написане розмитими чорнилами, розшифровувати дореволюційний почерк, або припинити пошуки свого генеалогічного древа. Відвідувач обрав перший варіант.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/olga-goy/arhivarius/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета

мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.